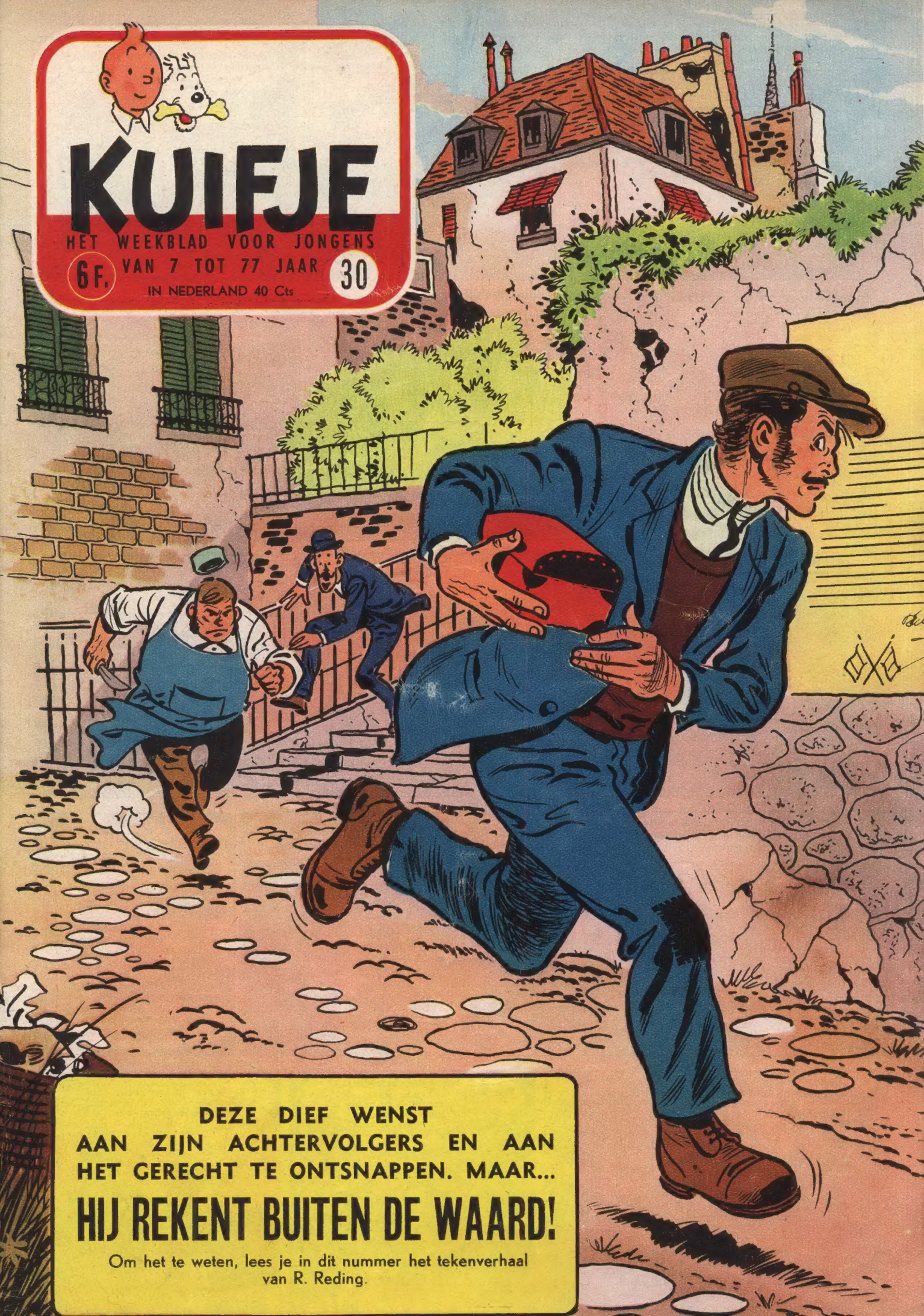
KUIFJE
HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR
6 F.
IN NEDERLAND 40 Cts
30
DEZE DIEF WENST
AAN ZIJN ACHTERVOLGERS EN AAN
HET GERECHT TE ONTSNAPPEN. MAAR...
HIJ REKENT BUITEN DE WAARD!
Om het te weten, lees je in dit nummer het tekenverhaal
van R. Reding.

IN het jaar 1880, in een van de diensten van de politieprefectuur te Parijs...

Hier, Bertillon, copieer de persoonsbeschrijvingen even van diegene die we hedenmorgen hebben aangehouden.

Luister even : ovaal gelaat, blauwe ogen, neus normaal, voorhoofd middelmatig.

Ja, dat is zeer karakteristiek !

Met zulk signalement volstaat het, je haar en je baard te laten afscheren om aan alle opzoekingen te ontsnappen.

En nochtans zijn er op de wereld geen twee mensen precies eender !

Geef hier, ik zal je vervangen deze morgen om de maten te meten. Dat amuseert mij !

En enkele maanden later...

Wel Alphonse, je vindt het nog steeds prettig het werk van twee bedienden alléén te verrichten ?

Het is buitengewoon spannend ! Het oor van een mens heeft twintig kenmerken. Dat alleen reeds moet volstaan om duizenden misdadigers te identificeren.

Bertillon maakt een oneindige reeks berekeningen en vergelijkingen, en schrijft ten slotte een lang verslag.

Ik geloof dat ik thans bewezen heb dat het menselijk lichaam elf onveranderlijke karakteristieken heeft.

Na een heel jaar zoeken, neemt hij de moed in beide handen en gaat naar de politieprefect Andrieux...

Veel geluk, mijn beste !...

Ik noemde mijn systeem anthropometrie (1).

Dit woord zal misschien eens in het woordenboek vermeld staan...

(1) Vaststelling van de afmetingen en verhoudingen van het lichaam.

Enkele ogenblikken later...

?!

Wat een onbeschaamdheid ! Een kleine bediende waagt het aan een prefect te leren « hoe » hij het moet doen.

Ik geef je een goede raad : schoenmaker blijf bij je leest ! Zo je dit niet begrijpt, kan je het afstappen.

Drie jaar lang zette Bertillon zijn onderzoek voort, verbeterde zijn berekeningen en noteerde aanvullende gegevens...

MORGEN

Heb je dat gezien ? Andrieux gaat met pensioen. Camescasse volgt hem op...

Bertillon waagt nog een poging om zijn methode ingang te doen vinden en gaat naar de nieuwe prefect...

Ik ben er zeker van, dat mijn wijze van identificatie veel beter is dan het systeem dat thans in voege is...

Ik wil je een kans geven. Indien je binnen de drie maanden met jouw methode een recidivist door de mand kan doen vallen, aanvaard ik dit systeem. Slaag je er niet in, wel... dan praten we er niet meer over !

!

Dank u, mijnheer de prefect

In drie maanden ? De tijd is te kort... Je speelt met je toekomst !

Help me liever een handje. Ik moet slagen !

Maak vergrotingen van de verschillende delen van het gelaat...

Dat is het type van steekkaart dat ik nodig heb. Volg dit model nauwkeurig.

Na twee maanden had Bertillon duizenden inlichtingen volgens een zeer nauwkeurig systeem gerangschikt. Hij had echter geen recidivist, d.w.z. een man die reeds voor een of ander misdrijf in de gevangenis was geweest en in de oude boosheid was hervallen, kunnen identificeren. Doch op een avond...

?

Diefstal. Werd op heterdaad betrapt.

Recidivist ?... Hoe heet je ?

Alfred Dubois. Ik ben nooit veroordeeld geweest !

Dat zullen we even nakijken... Ben jij soms niet Louis Martin die reeds zeven maal veroordeeld werd wegens diefstal ?

!

Ik protesteer ! Ik wil een advocaat !

Herken je deze foto's, Martin ? Sedertdien heb je je neus gebroken en je geschoren... aan de rest kon je niets veranderen. Alle afmetingen kloppen !

Ben je er wel zeker van ? Een vergissing zou ernstige gevolgen hebben...

Trek je hemd uit. Er staat een kandelaar op je borst getatoueerd en op je rechterschouder heb je een litteken in de vorm van een kruis...

Onnodig. Je hebt gewonnen, mijnheer Bertillon. Ik ben Louis Martin.
De methode heeft vruchten afgeworpen. Bertillon krijgt een hogere graad, een hogere wedde en staat in het brandpunt van de belangstelling...
Een klein interview voor de pers, mijnheer Bertillon...
Een jaar later op het Ministerie van Justitie...
Il feliciteer je. Je systeem maakte het mogelijk niet minder dan 300 recidivisten te identificeren.
Ik benoem je directeur van een nieuwe dienst om de misdadigers te herkennen.
Weldra wordt het systeem van Bertillon over heel de wereld toegepast en de vergaarde inlichtingen gencentraliseerd te Washington...
LAWS
Op zekere dag wordt Bertillon door het parket naar het Kasteel Zeidler geroepen. De baron werd met ingedrukte schedel dood gevonden in de box van een volbloed...
Je was hier alleen toen het paard de baron een hoefslag toebracht ?
Ja. Op het ogenblik dat hij binnenkwam, stampte het paard en...
Je ziet het hoefijzer van het paard heel duidelijk. Een ongeluk... geen twijfel mogelijk...
Mijn conclusie is MOORD. Indien dit werkelijk de hoefslag van het paard is, had het slachtoffer de gewoonte op de handen te lopen...
En enkele ogenblikken later...
Jij hebt je meester neergeslagen... Beken het !
Ja... en ik heb de knuppel met het hoefijzer in de vijver gegooid.
De vijver wordt drooggelegd en...
Zie je wel. Dat is het wapen van de moord. Het ziet er precies uit zoals ik het je beschreven heb...
Bertillon mobiliseerde de wetenschap tegen de misdaad en maakte school. Hij gaf lessen en voordrachten...
Men kan de lengte van een onbekende bepalen door de spreiding van z'n stappen.
G
1
2
D
Bertillon kwam het eerst op het idee foto's te maken van de plaats waar een misdaad was gebeurd...
Kom hier niet binnen. Raak niets aan alvorens al de nodige foto's genomen werden.
Op zekere dag..
Waarom verstop je die krant ? Kom, toon ze me !
Neen, meester. Ik durf niet... het is te erg...

(1) Het onderzoek van vingerafdrukken.

Volgende week : DE LAATSTE VOETGANGER

Onder Ons!

EEN DAPPERE KEREL

EEN oudstrijder vertelde me dat hij na een bombardement van een Franse stad in 1940, een jongen van een jaar of twaalf had moeten bewonderen.

Het bombardement had vele slachtoffers gemaakt. Talrijke huizen stonden in brand, en na het verdwijnen van de vijandelijke bombardementsvliegtuigen was er paniek ontstaan. Een oude man lag met verpletterde benen onder een zware balk. In die paniekstemming, dacht iedereen er alleen aan de brandende stad zo vlug mogelijk te verlaten, want de vliegtuigen zouden wel eens kunnen terugkeren. De mensen lieten de grijsaard aan zijn lot over. Toen de oudstrijder de gekwetste wilde helpen, zag hij dat een jongen hem reeds voor was, en met al zijn macht de balk verplaatste. De kleine Barmhartige Samaritaan bleek in de straat te wonen, want na enkele minuten kwam hij met een stootkar te voorschijn. Samen laadden zij de gekwetste op het karretje en toen de soldaat wou helpen duwen, zei de jongen : « Gaat U maar verder, mijnheer. Ze zullen U elders nog nodig hebben. Ik breng deze man wel alleen naar het hospitaal ». Dat was wel een dappere jongen !

Kuifje

De zonen van Lambik

HIJ LIEP ACHTER

Sidonie stapt opgewonden door de dorpsstraat met een mand aan de arm. In die mand zit een haan, die zich verwonderd afvraagt wat er met hem gaat gebeuren. Daar komt boer Kobus af, en Sidonie die hem goed kent, stapt recht naar hem toe.

— Kobus, zegt ze, kunt ge me niet zeggen waar ik de horlogemaker kan vinden ?

— Wat gaat ge met die haan bij de horlogemaker doen ?

— Wel, legt Sidonie uit, vroeger kraaide hij altijd om 5 uur, en tegenwoordig pas om 7 uur. Ik zou hem eens willen laten regelen.

Dit grapje werd ons opgestuurd door Jos van Beek, van Brecht.

HET DRAMA

Jan wilde praten aan tafel, maar vader gebood hem te zwijgen. Na de maaltijd zei vader :

— Wel, Jan, wat wilde je me daareven zeggen ?

— Ik was hier gaan tappen in de kelder, vader, en ik heb de kraan vergeten te sluiten...

Dit grapje werd ons bezorgd door Louis Tomsin van Tongeren.

DE INLICHTING

Een boer ging voor het eerst naar de stad en stapte een bank binnen. Hij wou ook voor een heer doorgaan en zocht naar een spiegel. Maar die was er niet te vinden ! Plots zag hij boven een winket staan : « inlichtingen ». De boer dacht even na, ging dan naar het winket toe en vroeg aan de bediende :

— Mijnheer, wilt U mij eens zeggen of mijn plastron nog niet verschoven is, want ik vind hier nergens een spiegel.

Louis De Fré, van Mechelen, stuurde ons dit grapje.

DAGBLAD

Jan : Niets nieuws in de krant ?

Piet : Jawel.

Jan : Wat dan ?

Piet : De datum !

Dit grapje werd ons gestuurd door William van Mullem van Sint-Niklaas.

GESCHIEDENIS

Onderwijzer : Wie was Godfried van Bouillon ?

Piet : De uitvinder van de soepblokjes, meester...

RAADSELTJE

Wat is het toppunt van gierigheid ?

Antwoord :

Over zijn brilglazen zien om ze niet te versnijden.

Deze twee grapjes werden ons gestuurd door Gerard Charlier van Maleizen-Overijse.

HET BEWIJS

Een man reed met zijn wagen een geit omver.

De politie vroeg hem :

— Heeft U uw rijbewijs bij, mijnheer ?

— Neen, antwoordde de chauffeur, maar ik heb wel mijn jachtbewijs.

Dit grapje werd ons gezonden door Alois van Rentergem van Anderlecht.

Deze lezers kregen allen een reeks Kuifje's chromo's ten geschenke voor hun vriendelijke medewerking.

PROFICIAT !

THERESE VERVAECKE van Oostende, wier naam wij voor een paar weken publiceerden in onze rubriek « De Postbode wordt verwacht » schrijft mij dat ze thans niet meer in het sanatorium van Sijsele verblijft, maar genezen is, en goed en wel thuis bij moeder. Er zullen misschien wel lezeressen zijn, die tevergeefs zullen schrijven naar het sanatorium, want ik wens nu niet meer te corresponderen, zegt zij.

Ja, Thérèse, dat begrijp ik, dat je na die lange gedwongen rustperiode een gelukkiger leven wil gaan leiden, en dan niet veel tijd meer hebt voor correspondentie.

Ik lees « Kuifje » trouw zoals altijd, schrijft Therese verder, maar ik zou graag sommige vragen willen stellen, en in het blad beantwoord zien. Stel die gerust, Therese ! Indien de antwoorden op die vragen andere lezers kan interesseren, dan zullen wij die graag opnemen.

Nogmaals hartelijk proficiat met je genezing !

EEN TROUWE LEZER

JEAN-MARC WIELANDTS van Dendermonde, schrijft me dat dat hij van « Kuifje » weinig meer kan zeggen, dan dat hij het zeer mooi vindt, en denkt dat het niet veel meer kan verbeterd worden. Dat is heel vriendelijk, Jean-Marc, maar binnen een paar maanden zal je niettemin met genoegen kunnen vaststellen, dat « Kuifje » weer eens heel wat mooier en beter geworden is. Dat zijn wij aan onze trouwe vrienden wel verplicht. Met mijn beste dank en hartelijkste groeten.

BESTE DANK !

Onze lezer Lodewijk De Meyer stuurt ons uit Bouillon een mooi gekleurd kaartje. Beste dank voor deze vriendelijke attentie, Lodewijk.

CLUBNIEUWS

EEN NIEUWE KUIFJE'S CLUB TE HOEILAART

IVAN PLATTON, Kerkstr., 13, en Eddy Lauwers, Gemeenteplaats, 34, Hoeilaart lieten mij weten dat zij in hun druivengemeente een nieuwe Kuifje's club oprichten. Jongens van 8 tot 15 jaar uit Hoeilaart en omgeving worden verzocht zich in betrekking te stellen met beide Kuifjes vrienden, en zich aan te sluiten bij de nieuwe club. Ik wens jullie veel vreugde, vrienden !

EEN NIEUWE KUIFJE'S CLUB TE ITEGEM

JOZEF BATENS, Schoolstr., B46, Itegem, schrijft mij dat hij te Itegem een nieuw club heeft opgericht. Jozef heeft reeds vijf leden rondom zich verzameld, en zijn zuster Liliane, heeft ook een **Kuifje's club voor meisjes** opgericht, die eveneens reeds vijf leden telt ! Jongens en meisjes uit Itegem en omgeving, worden vriendelijk verzocht contact op te nemen met Jozef Batens of zijn zuster .

WORDT LID...

PAUL PETERS van Antwerpen zou graag lid worden van de Kuifje's club, maar hij weet niet wat hij daarvoor moet doen.

Wel, dat is zeer eenvoudig, Paul : Je stuurt ons je naam, voornaam, geboortedatum, volledig adres, evenals een pasfoto en 10 F. in postzegels indien je geen abonné bent (abonnés worden gratis ingeschreven). En dan krijg je binnen de acht dagen een mooie lidkaart van de Kuifje's club en de rooster voor het schrijven en ontcijferen van de geheime boodschappen. Stel het niet langer uit, en laat je nog deze week inschrijven bij onze grote familie.

Wie volgt nog het voorbeeld van Paul Peters ?

SULTAN

GISTEREN kregen wij het bezoek van een klein meisje. Ze is nog geen drie jaar oud, en had reeds meermaals gespeeld met onze goede, trouwe Sultan, een herdershond. Het was een goedig, braaf beest, dat niets liever deed dan spelen met de kinderen. Het kleine meisje speelde graag met Sultan...

Toen ze gisteren binnenkwam, vroeg ze onmiddellijk :

— Waar is Sultan ?

Moeder antwoordde :

— Sultan is hier niet meer. Sultan is ziek geweest. Sultan is gestorven...

— Is Sultan dood ? vroeg het kleine meisje ontroerd.

Toen vaagde het meisje enkele traantjes weg, die opwelden in haar oogskens.

— Wel, Grietje, vroeg moeder, wat heb je ?

— Ho, niets, antwoordde het kleine meisje. Mijn oogjes pikken...

G. en T. VERVOORT
Brussel

Het weekblad « KUIFJE » : 10e jaargang. Lombard Uitgaven, Lombardstraat, 24, Brussel. - P.C.R. : 1909.16 - *Uitgever-Direct.* : Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel - *Heliodruk* : De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 12, Keizerstraat, Brussel. *Publiciteit* : **PUBLI-ART** KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 199.334 — *Abonnement* : 4 fl. per kwartaal.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :

Holland	: G.-J. RAAT, Singel, 353, Dordrecht.
Frankrijk	: DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Parijs IXe.
Zwitserland	: INTERPRESSE S.A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo	: KUIFJE KONGO - B.P. 449 Leopoldstad (B.C.).
Italië	: Prof. C. GUARNERO - 5, via Nicola Fabrizi, Turijn.
Canada	: 5114, Avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

BELGIE	3 maanden	: 70 F.
	6 maanden	: 135 F.
	1 jaar	: 265 F.
BUITENLAND EN BELGISCH KONGO	3 maanden	: 80 F.
	6 maanden	: 155 F.
	1 jaar	: 300 F.
CANADA	1 jaar	: $ 6,5

De Graaf van MONTE-CRISTO

DE LAATSTE AKTE VAN DE TRAGEDIE

KORTE INHOUD

Als de Morcerf verneemt dat zijn zoon aan het duel met Monte-Cristo verzaakte, rijdt hij zelf naar de woning van de graaf en het is daar dat het laatste schuifje van de tragedie zich afspeelt

(139) IK ben te uwer beschikking », antwoordde Monte-Cristo. « Het is onnodig daar getuigen bij te halen, want wij kennen elkaar immers veel te goed, nietwaar ? Ik in ieder geval zou je leven in enkele woorden kunnen schetsen... Je bent soldaat Fernand, die deserteerde op de vooravond van de slag van Waterloo. Je bent kolonel Fernand, die zijn weldoener Ali Pasja verraden, verkocht en vermoord heeft... En die twee Fernand's maken de generaal graaf de Morcerf, of vergis ik me soms ? » — « En jij duivel » stamelde de Morcerf, die van angst niet wist waar zich wenden, « wie ben jij ? Hoe ben je ertoe gekomen de sluier, die over mijn verleden hing, te lichten ? »

(140) « WIE is de man, die zich verbergt achter de avonturier, die in het geld en de edelstenen zwemt, en zich graaf de Monte-Cristo noemt ? Vermits één van ons twee moet sterven, heb ik het recht je ware identiteit te kennen ». Monte-Cristo verbleekte. Hij sprong naar zijn bureau, dat aan zijn kamer grenst, trok zijn das, jas en redingote uit, kleedde zich met een marinevest en zette een matrozenmuts op. Aldus gekleed, en met de armen gekruist, kwam hij op de Morcerf toegelopen, die hem aanstaarde alsof hij een geest zag...

(141) FERNAND », riep Monte-Cristo, « nu kan je mijn naam wel raden, nietwaar ? Je herinnert je mijn naam wel ? Ondanks de vele jaren en het groot leed dat op mij weegt, toon ik je nu een gelaat dat je in je dromen dikwijls moet gezien hebben, sedert je vreselijke misdaad en sedert je huwelijk met Mercedes, mijn verloofde ». De Morcerf zweeg, zijn ogen puilden uit hun kassen, en zijn benen weigerden hem verder te dragen. Hij moest steun zoeken tegen de muur. Na enkele minuten ontsnapte hem een kreet, maar die klonk luguber en wanhopig : « Edmond Dantès !... »

(142) « JA, Edmond Dantès », bulderde Monte-Cristo. « Edmond Dantès, je spookbeeld, je straf ! Het ogenblik dat je nu doormaakt, hebben Villefort en Danglars reeds meegemaakt... Jij bent de laatste en draagt de zwaarste schuld van de drie... Ik zou je nu kunnen neervellen, maar ik doe het niet. Je eigen misdaden hebben zich tegen je gekeerd, en ik denk dat die straf zwaar genoeg is. Verlaat Frankrijk, verdwijn, en verlos je vrouw en je zoon van je aanwezigheid !... » De Morcerf was niet in staat een woord te uiten. Hij knikte slechts. Hij gleed langs de muur tot aan de deur en ging achterwaarts buiten...

(143) MONTE-CRISTO hoorde zijn slepende stap tot op de drempel van zijn woning. Hij ging aan het venster staan, en zag hoe de schurk het binnenplein van het huis overstak als een dronkaard. Hij viel in de armen van zijn kamerknecht, en deze moest hem in het rijtuig helpen... Monte-Cristo boog het hoofd, want dit spektakel was waarlijk te pijnlijk... « Ik dacht dat de wraak mij geluk zou brengen, maar het tegendeel is waar. Wraak brengt slechts bitterheid mee. In Zijn oneindige goedheid heeft God niet gewild, dat ik mijn moorddadige plannen kon uitvoeren... »

(144) « HIJ heeft me toegelaten het leven van twee kinderen, Valentine de Villefort en Albert de Morcerf, te redden. Ik dank er Hem voor uit heel mijn hart... » Monte-Cristo keek naar de blauwe hemel, en op zijn gelaat, dat anders zo onbewogen was, lag nu een serene, tedere uitdrukking. « Gelukkig », mompelde hij, « heb ik nog de tijd om nog veel goed te doen in mijn omgeving... » Acht dagen later was de graaf uit Parijs verdwenen... Hij was even geheimzinnig verdwenen als hij gekomen was, en niemand in Frankrijk hoorde nog over hem spreken. Hij was verdwenen zoals ieder legendarische held !...

Einde

CHLOROPHYL en de SAMENZWEERDERS

Anthraciet vertrouwt de bewaking van de gevangene toe aan Scherpetand en vliegt met Navaja naar de Amanietenheuvel. Hij weet niet dat Chloro en zijn vrienden daar zijn...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

(Wordt voortgezet.)

DE EERSTE REPORTAGE VAN BOB PARKER

Roman van Yves DUVAL — Geïllustreerd door REF

WEDREN TEGEN DE TIJD

KORTE INHOUD :
Bob Parker verneemt dat de jonge bokser Dani Valensi ontvoerd werd door Slim Holden en Mac Trevor, twee verdachte managers. De reporter volgt het spoor van de ontvoerders...

BOB was reeds naar zijn moto gesprongen. De wagen had een voorsprong van ten minste dertig meter en het zou dwaas geweest zijn te pogen hem te voet in te halen.

— Ik hoop maar dat die snertmotor dadelijk start, zuchtte Bob. En Goddank, hij deed het...

Er volgde een stoutmoedige koers tegen de dood. Met razende snelheid zette Bob de auto achterna die nu vlugger en vlugger de helling afreed... Wanneer Bob ter hoogte van de auto was, sneed hij het gas af, zette zijn rechtervoet op het zadel, richtte zich op, duwde zijn Harley Davidson krachtig op zij en kwam met een meesterlijke sprong achter het stuur van de sportwagen terecht...

TOEN Bob er in gelukt was te remmen, de handrem had getrokken en de auto bleef staan, liep hem een koude rilling langs de rug... Hij zag dat de schokbreker vooraan nauwelijks tien centimeter van de leuning stond, die de hoogvlakte afsloot en de diepte domineerde...

— Dat was vijf voor twaalf ! mompelde de reporter. Bezorgd boog hij zich over z'n vriend.

— Goddank, hij ademt nog ! Dani ! Dani ! Ik ben het... Bob ! Word wakker, ouwe jongen !

Als hij hem oprichtte, viel er een prop watte in chloroform gedrenkt op de grond...

— Nu begrijp ik waarom jij bewusteloos bent...

Bob trok zijn vriend uit de wagen en droeg hem naar de hut. Hij vroeg aan de oude gids een kruik water en wat zwarte koffie. De brave man had nog net wat koffie in zijn thermos en Bob goot die tussen de lippen van Dani... Weldra opende de jonge bokser de ogen en luisterde ongelovig naar het verhaal van Bob... Ze waren dus allebei aan een gruwelijke dood ontsnapt... Vreemd kwam hem dit alles voor...

— Maar dat zullen die twee misdadigers duur betalen al moest ik er het hachje bij inschieten verklaarde Bob Parker. Toen ze hun schurkenstreek hadden uitgevoerd zijn ze waarschijnlijk in het bos gevlucht...

Deze woorden waren nog niet koud of zij hoorden het geronk van een motor en door het venster zagen ze hoe de groene, open sportwagen met gedoofde lichten de weg opreed en verdween...

— Heb je nou ooit ! Aan koelbloedigheid en doortrapte onbeschaamdheid mankeert het die schurken niet... Hun opzet is mislukt en, alsof er geen vuiltje aan de lucht ware, komen ze onder onze neus het instrument van hun misdaad halen... Maar, wacht, ik zal hen wel mores leren. Ik zou de rekening met Holden en Trevor zo vlug mogelijk willen vereffenen... Voel je je fit, Dani ? Prachtig ! Kom, dan gaan we hen een kleine verrassing bezorgen...

— Met veel plezier ! Maar hoe wil je hen nu nog inhalen ?

— Mijn motorfiets is wel gevallen maar leed geen schade. Hij kwam gelukkig in het gras terecht. Kom, zet je achter mij, houd me stevig bij de schouders vast en weg zijn we... Dani, pas op ! We glijden niet over een vers geboende parketvloer, hoor vriend, maar we zullen die kerels bij de lurven nemen... een beetje geduld !

In vliegende start waren ze weg en Bob nam dezelfde steenweg — deze die afgesloten was voor herstel — langs welke hij gekomen was. Intussen vluchtten Slim Holden en Mac Trevor over het smalle pad door het bos.

— Die vervloekte reporter, gromde Holden. Dat hij moest komen opdagen op het ogenblik dat alles zo gesmeerd verliep... Pech !

Met razende snelheid zette Bob de groene sportwagen na...

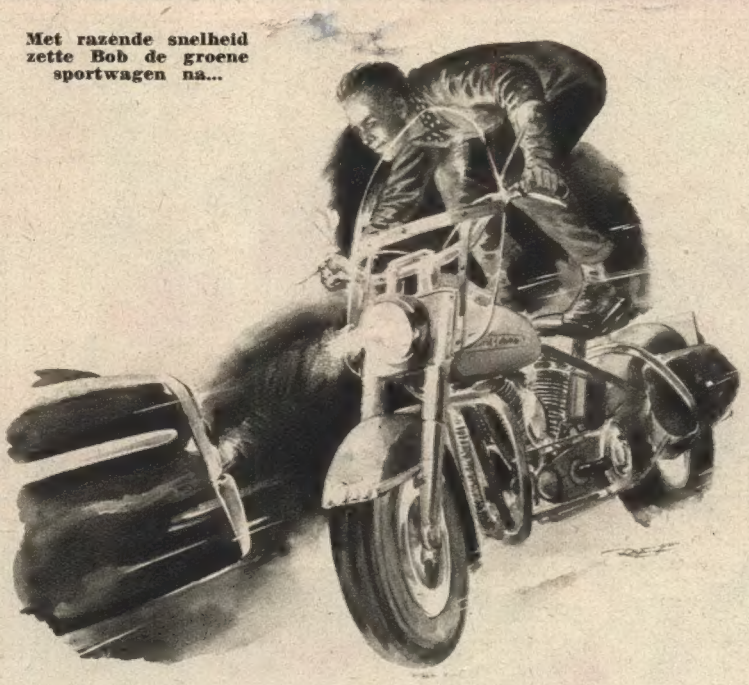

— Het ergste is dat ze niet zullen nalaten de politie achter onze hielen te zenden... Het ware misschien best de staat New York voor enkele tijd te verlaten en te wachten tot heel de zaak in de doofpot steekt...

— We kunnen nog altijd naar het Zuiden vluchten, antwoordde Holden. Ik heb een tweelingbroer die te Savannah in Georgië woont.

— Het is me eender waar we naartoe rijden, bromde Trevor, als we hier maar weg zijn... Twaalfhonderd kilometer afleggen om zo'n nietige, donderse pennelikker ! Vreselijk !... Ik zou haast willen hier blijven en het risico lopen... alleen maar om de gelegenheid te hebben die twee eens en voor goed naar de andere wereld te helpen !

— Stop ! Stop, Mac ! Zie je die twee rode lichten niet vlak voor je... en dat bordje... « Werken-Omleiding »...

— Maar dat is onzin ! Welke idioten hebben die afsluiting tot hier gesleurd ? Ze stond daarstraks toch op de grote weg ! Kom, stap uit... We zullen ze samen opnemen en in de gracht duwen !

HOLDEN en Trevor stapten uit de wagen en duwden samen aan de barreel... Plotseling slaakten ze beiden een kreet van verrassing en woede : een krachtige vuist was op hen neergekomen.

— Heren, zei Bob Parker, we moeten jullie een beetje ruw behandelen, maar je zult toegeven dat we niet anders kunnen... Met misdadigers van jullie soort die heel zeker goed bewapend zijn kan men nooit genoeg op z'n hoede zijn... Automatische wapens hebben jullie bij, wat ?... Zie je wel. Uit de zak van Holden haalde hij een pistool, dat hij in z'n eigen zak liet glijden.

— Heb jij Trevor ontwapend, Dani ? Mooi !... Dan gaan we jullie armen weer vrij laten, heren, en onze rekening vereffenen. De kansen staan nu gelijk...

Bob stond voor Holden aan de ene kant van de weg en Dani stond voor Trevor aan de andere zijde...

— Pas op ! Pas op, Dani ! gilde Bob plotseling...

Uit een van hun zakken hadden de twee boeven inderdaad plotseling een mes te voorschijn gehaald. Een vreselijk mes met beslagring dat open springt, wanneer men op een knop duwt...

(Wordt voortgezet.)

Volgende week : **DE TELEFOON RINKELT IN DE NACHT**

ZIJ VERDWIJNEN VAN ONZE AARDE

AL wat er op de wereld leeft is veroordeeld om te sterven. Mensen, dieren en planten hebben een bepaalde leeftijdsgrens. Nu kan het ook zijn dat niet alleen het individu sterft, maar een heel ras. Wanneer een ras uitsterft is dit aan vele factoren te wijten, bv. het ontbreken van het noodzakelijke voedsel of een wijziging in het klimaat. Je weet wel dat de dinosauriërs, om slechts één soort te noemen, van de wereld verdwenen zijn. Laten we echter niet zo ver terug gaan en even denken aan de bisons van Amerika. Duizenden en duizenden stuks draafden er over de vlakten van Amerika tot de blanke er vaste voet kreeg... Het resultaat was zeer triestig. In 1905 nam Canada het initiatief de enkele arme bisons die er overbleven in een natuurreservaat onder te brengen. Hun aantal is sedertdien toegenomen.

VOOR DE MEDICIJNKAST

OP Java werden de laatste eenhoornrhinocerossen in een park samengebracht. Zo'n diertje kan drie meter lang, 1,80 meter hoog zijn en 1.500 kg. wegen. Zijn éne hoorn is nooit langer dan 35 cm. en is niet eens van ivoor. Maar, daar zit het 'm nou juist! Het vlees van de rhinoceros wordt zeer gegeerd, z'n huid dient om schilden te maken en z'n hoorn komt in de medicijnkast terecht. De hoorn, eigenlijk een harig uitsteeksel, wordt tot fijn poeder gestampt en heeft een magische kracht. Het maakt de krijgers dapper, schenkt kracht en jeugd en neutraliseert het meest venijnige vergif. Onnodig te vertellen dat dit poeder dus vet betaald wordt en het daarom is, dat de dikke eenhoornige rhinoceros voortdurend opgejaagd en gedood werd.

DE WOLF VAN TASMANIE

GEEN katje om zonder handschoenen aan te pakken! De wetenschappelijke naam is Thylacinus cynocephalus « hond met buidel en kop van een hond ». De wolf van Tasmanië heeft inderdaad een verstandige hondenkop, niet groot, lenig gebouwd, een bruine huid met donkere strepen over de rug. In z'n muil staan 46 tanden die vlijmscherp en hard zijn als staal. De buidelwolf van Tasmanië had het in den beginne vooral gemunt op de kangoeroes, maar toen er meer kolonisten kwamen die hun schapenkudden van jaar tot jaar uitbreidden, vond onze wolf dat een schapenboutje niet te versmaden was en bovendien makkelijker te vangen dan een kangoeroe... Hij peuzelde dus het ene schaapje na het andere op en dat werd zijn ondergang. De kolonisten maakten korte metten met de buidelwolf en thans moet je naar de schier ontoegankelijke bergen van Tasmanië gaan om er nog te vinden.

DE EUROPESE BISON

TOEN Cesar door onze gewesten trok, leefden hier nog bisons. Er waren ook Aurochs en, volgens de natuurkundigen, haspelt de grote Romein deze twee bestendig door elkaar. De Europese bison was veel eleganter dan zijn Amerikaanse broer. Hij stond hoger op z'n poten, had een fijnere kop en een kleinere bult. De mens uit het Steentijdperk was heel en al afhankelijk van de bison en gebruikte zowel het vlees als de huid en de beenderen van dit dier. Uit dit tijdperk dateren de prachtige bisons die op de zoldering van de grot van Altamira (Spanje) geschilderd zijn en de specimens uit klei geboetseerd in de grot van Tuc d'Audoubert. In Rusland heeft men de laatste jaren pogingen gedaan om de schaarse Europese bisons in natuurreservaten in het leven te houden.

BIJ DE ANTILOPEN

ER zijn vele soorten antilopen en het zou moeilijk zijn er de mooiste soort uit te kiezen. Sommigen, zoals de Koedoes van Afrika, hebben een majestatisch allure, anderen zijn kleiner en kunnen in sierlijkheid met de reeën wedijveren. De reuzen zandantiloop is tot uitsterven gedoemd en dat komt hoofdzakelijk omdat de inboorlingen op de horens uit zijn. De horens van de zandantiloop zijn geringd en gekromd en kunnen 1,60 m. lang zijn. Men geeft heel veel geld voor zo'n stel. De zandantilopen zijn prachtige dieren met een fijn gehoor, zeer sterk ontwikkelde reukzin en bovendien zo snel als de wind. Sedert enkele jaren worden ze in Portugees Angola speciaal beschermd.

●

VELE dieren zijn verdwenen door de steilselmatige ontbossing. De ontbossing van grote oppervlakten verstoort het evenwicht in de natuur, wijzigt het klimaat, verjaagt de dieren. Wanneer men één dier uitroeit, verdwijnen automatisch ook andere dieren wier uitroeiing men niet gewenst heeft. Toen men in onze streken de koekoek uitroeide, merkte men op dat de ook de zangvogels verdwenen...

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

DE WITTE RUITER

Johan bereikt de Engelse voorposten en legt aan sir William uit dat hertog Corsiani een dief en een verrader is...

(Wordt voortgezet.)

DE CHRYSLER NEW-YORKER

WEL verdorie, daar heb je de grote Chrysler ! riep Walter, terwijl hij zijn hand strelend over de blinkende flanken van de « New-Yorker » liet gaan.

De tamelijk bruske manier, waarmee ik de 250 P.K. die onder de motorkap van deze wagen schuilen, tot stilstand had gebracht, had niet alleen mijn vriend naar buiten doen lopen, maar ook zijn vader, die, zoals je je nog wel herinnert, garagist is.

— Dat is een puik karretje ! zei Walter's vader. En hij kent er iets van ! Mag ik eens kijken wat er onder de motorkap zit ? vroeg hij vriendelijk.

Met genoegen opende ik de enorme motorkap en de garagist bewonderde de stoere V. 8 motor, die zo zachtjes draaide, als scheen hij te slapen...

HET is waarlijk een van de mooiste specimens van de Amerikaanse techniek, zei de garagist. U zou me een genoegen doen, indien u mij deze maal ook eens mee nam om een tochtje te maken, mijnheer.

En zo staken we dan met zijn drieën van wal. Ik had de eerste versnelling van de automatische versnellingsbak nog niet helemaal ingeschakeld, of Walter had reeds een knopje gevonden, dat hij eens wou testen.

— Ha ! Dat is fijn, zeg ! juichte hij. Kijk eens, papa, de ruiten gaan automatisch op en neer !

Ik bracht hem aan het verstand, dat de stand van die ruiten, evenals de hoogte en de afstand van de chauffeur's bank, door kleine electrische motoren kunnen geregeld worden. Deze regeling vergt niet meer dan een vingerdruk op een knopje.

Wij reden tamelijk snel op zoek naar een stuk rechte, vrije baan om het gaspedaal eens helemaal naar beneden te drukken, zoals wij dat telkens doen, wanneer wij met een nieuwe wagen een proefrit maken. Op de autobaan naar Antwerpen bereikte de wijzer van de snelheidsmeter de 170 km per uur !

— Met dergelijke wagens is het onmogelijk voortdurend het gaspedaal tegen de grond te drukken, nietwaar ? vroeg Walter. Men rijdt werkelijk te snel ! Wat is eigenlijk de maximum snelheid van de « New-Yorker » ?

Ik zei hem dat de « New-Yorker » in staat was zijn 2.000 kg met een snelheid van meer dan 175 km per uur over de baan te jagen.

— Het is waarlijk buitengewoon, deed Walter's vader opmerken, dat je zelfs bij een snelheid van 130 km steeds over een voldoende reserve aan kracht beschikt. Maar zijn de remmen sterk genoeg om zo'n zware « baankruiser » in volle vaart tot stilstand te brengen ?

Ik moest wel toegeven dat de remmen, die tot op 110 km per uur buitengewoon goed zijn, boven deze snelheid voorzichtig moeten gebruikt worden.

— Des te meer, zei Walter, daar je niet met de motor kunt remmen met een automatische versnellingsbak.

Wij bleven tamelijk hard rijden. De wagen week geen centimeter af van zijn richting. Tijdens dit aangenaam tochtje hadden wij al de tijd om aandachtig de fijne afwerking van de carrosserie te bekijken, de goede zichtbaarheid te bewonderen, de efficiënte schikking van het instrumentenbord te bestuderen. Zelfs bij een critisch onderzoek konden wij geen foutje ontdekken. Walter's vader resumeerde de indruk die wij alle drie hadden :

— Wat mij in deze wagen het meest opvalt, is de goede *algemene indruk* die men hier opdoet. Deze wagen is werkelijk af !

Bij het rijden kan men dadelijk vaststellen, dat deze motor, die veel te groot schijnt voor een normale wagen in deze « baankruiser » wel goed kan gebruikt worden. Ook de suspensie is zó nauwkeurig berekend, dat de auto op ieder ogenblik, en onder alle omstandigheden, een baanvastheid bezit waar maar zeer weinig wagens over beschikken. Alleen de remmen moeten met overleg gebruikt worden.

— Wat denk je van het vereenvoudigd stuur ? vroeg Walter's vader.

Ja, dat was ik nog bijna vergeten te vertellen.

— Het vereenvoudigd stuur is zeer practisch en zacht. Met dit stuur kan je de wielen van de stilstaande wagen zonder de minste moeite doen draaien, door alleen maar *met je kleine vinger* het stuur te bewegen ! Het stuurwiel van de Chrysler « New-Yorker » heeft minder speelruimte dan de sturen van de meeste Amerikaanse wagens.

Terwijl ik rechtsomkeer maakte, fluisterde Walter in mijn oor :

— Het is alleen maar jammer dat dat ding 300.000 frank kost...

DE HELVA UURWERKEN VERTELLEN JE :

BEZIT JE REEDS EEN HELVA UURWERK TYPE KUIFJE ?

DE ONBEKENDE VAN DE RONDE VAN FRANKRIJK

TEKST EN TEKENINGEN VAN JEAN GRATON

Als motocyclist volgt Max de Ronde. In een garage ontdekt hij een wagen die hem intrigeert...

De verf van de officiele plaat is kersvers aangebracht. Die platen zijn nochtans lang voor het vertrek klaar. Waarschijnlijk kerels die de Ronde op eigen houtje willen volgen. Alles wel beschouwd zijn het mijn zaken niet...

COURRIER DE LYON

De Ronde is bijna ten einde. De Fransman Bébot, die de gele trui draagt, heeft een aanzienlijke voorsprong en het ziet er naar uit dat hij zal winnen. Bogaerts rijdt nu met de wagen van het blad mee en Max volgt alleen per motorfiets.

Plotseling steekt de zonderlinge wagen Max voorbij...

Haha, daar zijn die heren ! Ze hebben haast !

COURRIER DE LYON

Niet lang nadien ziet Max de auto opnieuw, ditmaal voor een benzinestation...

Daar heb je ze alweer ! Ze tanken nog eens alvorens de grens over te steken !

STATION SERVICE

Drie kilometer verder gaat de « Vedette » Max weer voorbij.

Nog eens ! En nu zijn ze waarachtig met z'n drieën ! Toch vreemd. Een valse plaat, een onbekende wagen, eerst twee, nu drie... en om de hele Ronde gevolgd te hebben zien ze niet bruin genoeg ! Ik ga er toch even met de sportcommissaris over praten !

En Max rijdt resoluut naar de sportcommissaris die verantwoordelijk is voor de karavaan...

Geef toe dat het tamelijk vreemd is !

Inderdaad. Welke wagen is het ?

SPORTKRAN

Een groene « Vedette ». Persplaat 51 — « Courrier de Lyon ».

Wacht, ik kijk even op de lijst...

De « Courrier de Lyon » bestaat niet ! Dat laat ik onmiddellijk controleren.

OFFICIEL

Juist op dit moment verschijnt de gemotoriseerde politie. De commissaris geeft een teken...

Luitenant !

Achtervolg die wagen en dwing hem te stoppen. Ik volg je !

Dat komt in orde, mijnheer !

jean graton

(Wordt voortgezet.)

LANGS DE EVENAAR TROK EEN ZWERVER...

HET gebeurde tijdens de relletjes die volgden op de verkiezing van president Gonzales. Er werd gevochten, er hing rook en kruitdamp in de straten van de hoofdstad en generaal Martino Portula, leider van de oppositie, werd door een handgranaat gedood. Zijn aanhangers gaven de strijd op behalve echter de dappere kolonel Sacramento, die er in slaagde naar de Noordelijke provincies te vluchten waar de opstandelingen talrijk waren en vaste voet hadden. In die herrie verzeilde 'n zwerver...

OM politieke troebelen bekommerde Hans zich niet. Hij had reeds een twintigtal beroepen uitgeoefend en zwierf nu in de buurt van de Evenaar. Hij ging te voet, zoals het een gentleman past die met zijn laatste duiten een paar occasielaarzen kocht. Het was toen dat hij een verlaten auto in de Sierra zag staan. Hans meende, en dit was vanzelfsprekend, dat de eigenaar motorpech had en hulp was gaan halen. Het is ook normaal dat Hans iets van automechaniek afwist en dus de kap oplichtte, hier en daar aan frutselde en de motor op gang kreeg. Hij stapte in en reed een eind in de hoop de eigenaar terug te vinden. Toen kwam er een kink in de kabel. Inderdaad. Hans ontmoette de bereden politie, die, tot de tanden gewapend, hem met een hels vuur bestookte. Gewoonlijk had Hans enig respect voor de openbare macht, doch ditmaal dacht hij er niet aan te stoppen. Hij drukte zodanig op het gaspedaal, dat de wagen als een bliksemschicht aan de bereden politie ontsnapte.

Hans was bijna in de stad San Maximo toen hij de derde ontmoeting van die dag had. Het waren ruiters doch ditmaal was er geen spoor van een uniform te bekennen. Ze waren allen gekleed als eenvoudige gaucho's maar ze zagen er zo krijgshaftig uit en hadden zich zodanig opgesteld, dat hij onmogelijk z'n vorig kunstje kon uithalen. Hij liet dus het stuur los en wierp de arm..n in de lucht. De ruiters stelden zich toen in twee rijen op, dertig breedgerande hoeden gingen de hoogte in en over het stille land dreunde de kreet :

— Viva Sacramento! Viva el colonel! Dood aan Gonzales, de moordenaar!

De verlaten wagen was die van de heldhaftige kolonel Sacramento. God weet hoe die wagen daar geraakt was? Zeker was, dat de gaucho's op hun kolonel stonden te wachten... Toen ze de vele sporen van kogels op de carrosserie ontdekten, was er geen houden aan hun geestdrift.

En zo was Hans verplicht de ruiters stapvoets naar de stad te volgen waar hij triomfantelijk onthaald werd.

★

HET was een onvergetelijke avond die men niet van naaldje tot draadje vertellen kan. De drank was er fijn en stroomde zo rijkelijk dat onze held, die het vaste voornemen had gemaakt er de volgende morgen heel stilletjes van onder te muizen, een gat in de dag sliep.

— Kom er maar uit! bulderde een diepe basstem vlak bij z'n oor.

Dr Fallada, z'n gastheer, en twee notabelen stonden aan z'n bed en Hans begreep onmiddellijk dat er onheil in de lucht hing.

— Wie ben je?

— Wie ik ben? vroeg Hans heel vriendelijk... Wie ik ben? Wel... me dunkt dat...

— Je bent een spion van Gonzales en je kan je laatste gebeden prevelen!

— Ho neen, dat doe ik beslist niet om de goede reden dat ik Gonzales nooit in m'n leven gezien heb. Ik ben een eenvoudig zwerver en zal jullie alles uitleggen.

En Hans vertelde z'n vreemde geschiedenis. Naar woorden moest hij nooit zoeken en hij wist steeds het humoristische van het geval te onderstrepen. Hij zag dan ook de gezichten van de strenge heren opklaren...

— We geloven je, mijnheer, zei Fallada en bekeek Hans met donkere, peinzende blik. We geloven je, maar je handelde zeer lichtzinnig. We kregen zo juist een boodschap van kolonel Sacramento... een boodschap die ons diep teleur heeft gesteld... De kolonel verzaakt voorlopig aan de strijd. Ik schaam me diep dit aan een vreemdeling te moeten bekennen. Die slag is te zwaar voor de vrienden van de vrijheid!

Hans betuigde zijn innige deelneming en zijn diepe spijt...

— Nu, zei Fallada, blijft er niets anders over dan de eer te redden.

— Ach ja, de eer, antwoordde Hans, en krabte in z'n haar... Enig idee hoe?

— Ja. In de ogen van heel het volk ben jij de dappere, de onversaagde kolonel Sacramento. Je zult kolonel Sacramento blijven...

— Maar ik...

— Je bent onze chef en leider van de oppositie in dit land. Binnen drie dagen marsjeren de troepen van Gonzales op San Maximo en moeten we slag leveren. Wij zullen vechten, mijnheer, en kolonel Sacramento zal ons aanvoeren!

— Ja maar... ik begrijp niet...

— Kolonel Sacramento, d.w.z. jij, zult ons leiden en glorierijk sneuvelen op het veld van eer.

— Ja maar... hm... jullie politiek interesseert me geen snars...

— Je hoeft immers niet echt te sterven. Te midden van de hardnekkige strijd tracht je weg te sluipen. Je trekt een ander pak aan en je verdwijnt.

— En wat zou er gebeuren als ik dit voorstel niet aanvaard, of als ik niet over de moed en de dapperheid beschik die jullie van een bevelhebber verlangen?

— Je zult dapper zijn want wij blijven

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

steeds bij je en zullen niet dulden dat je een stap wijkt... Gesnapt ? Gisteren heb je je rol zo puik gespeeld, dat wij veel vertrouwen in je hebben. Onze zaak is heilig en je zult ze moedig dienen !

— Heren, zei Hans, die zeer vatbaar was voor edele gevoelens en zijn borst voelde zwellen van fierheid en strijdlust, jullie zullen het in mij gestelde vertrouwen nooit beklagen. De eer van de Opstandelingen zal gered en generaal Portula gewroken worden.

DE dingen verliepen zoals voorzien. Gedurende vier dagen was onze vriend de heer en de meester, de afgod van de kleine stad die blaakte van geestdrift. Kolonel Sacramento organiseerde zijn klein leger en als hij te paard zijn troepen schouwde, wierpen de vrouwen hem bloemen en klapten de kinderen in hun handen. Dr Fallada en zijn twee gezellen uitgedost met prachtige, gloednieuwe met goud bestikte uniformen weken niet van zijn zijde. De grote dag brak aan en ze reden tot aan een enge bergpas waar ze de troepen van Gonzales zouden opwachten. Het was een prachtige galop door de Sierra. Als ze bijna aan hun doel waren, keerde Fallada zich om en riep :

— Vergeet je belofte niet !

— Totnogtoe voldeed ik ze trouw. Vandaag zal ik jullie bewijzen dat ik tot veel meer in staat ben !

— Mooi ! Zodra je dat bewijs hebt geleverd, tracht je uit het strijdgewoel te geraken. Je trekt je uniform uit, legt je wapens neer en... je tracht te ontkomen. Je bent dan volledig vrij.

— Dit gesprek is waarschijnlijk het laatste... Vaarwel, Dr Fallada.

— Vaarwel, kolonel, zei Fallada met gesmoorde stem en Hans hoorde dat hij er heel stil aan toevoegde : « Ach, indien jij geen vreemdeling was... »

Stel je een enge vallei voor, waarover nog de dauw en de vrede van de morgen hangen, en daarin een driehonderdtal ruiters die enkele machinegeweren en drie veldkanonnen hebben. En plotseling dreunde de stem van Hans :

— Dood aan Gonzales !

Brullend als duivels chargeerde de cavalerie.

Het bloed stroomt de mensen van dit gelukkig land heet en snel in de aderen, maar doorgaans zijn alle gevechten van korte duur want de vechters missen uithoudingsvermogen. Het leven is een kostbaar iets, en is het er niet in hoofdzaak om te doen enkele fantastische verhalen mee naar huis te brengen ? Verhalen die de ogen van de meisjes doen schitteren en kinderen doen beven van opwinding.

De troepen van Gonzales, al hadden ze dan ook de numerieke meerderheid, respecteerden zelfs de traditionele duur van het gevecht niet.

(Vervolg blz. 18.)

PROFITEER VAN JE

Vacantie...

Maar vergeet niet de KUIFJE'S BONS te verzamelen die je op de verpakking van volgende producten vindt :

VICTORIA • JU'CY-WHIP
HEUDEBERT • HORTON
MATERNE • PALMAFINA
SKI & FRANCO-SUISSE
PILSBERG • PROSMANS
TOSELLI • PANA • NOSTA

DE LIJST VAN DE GESCHENKEN VAN DE KUIFJE'S BON

6 prentkaarten KUIFJE : 50 punten. — Afdrukplaatjes : 50 punten. — Prentjes « Sprookjes van Perrault » : 75 punten. — Kuifje's wimpel 100 punten. — 6 KUIFJE'S Chromo's : 100 punten. — Portemonnaie : 200 punten. — Portefeuille : 200 punten. — Puzzle op hout : 500 punten. — Blokjesspel : 500 punten.

Stuur je KUIFJE'S BONS naar KUIFJE, Dienst T. Lombardstraat, 24, Brussel

DOOR WILLY VANDERSTEEN

GESCHENK

DE BLAUWE DRIEHOEK

DE AVONTUREN VAN DAN COOPER

Dan duikt 's nachts om de koraalriffen te bewonderen en weet niet dat de twee handlangers van Sanders hem bespieden...

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG

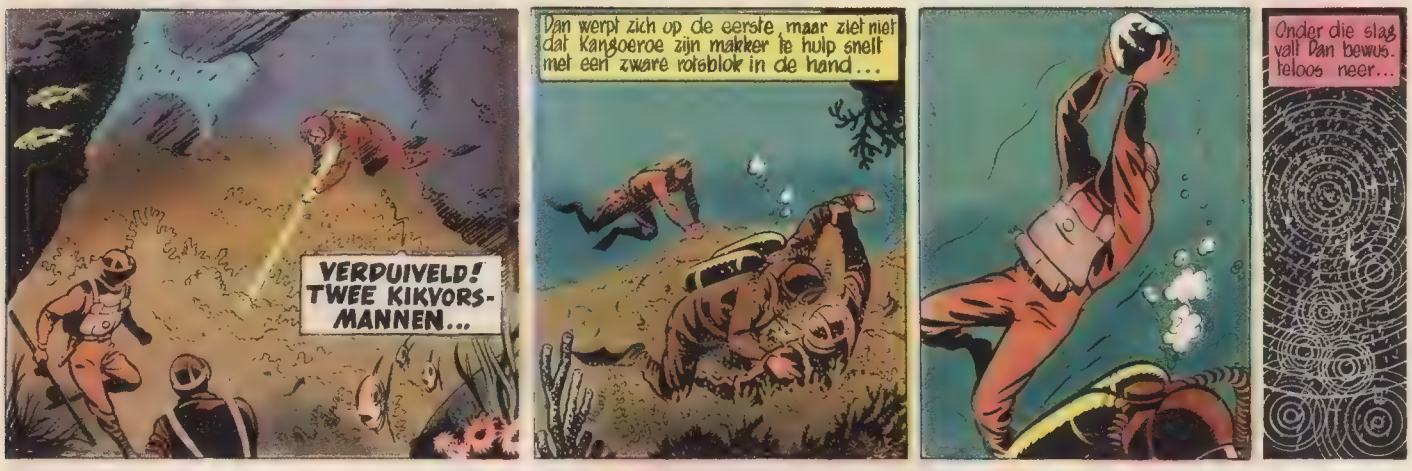

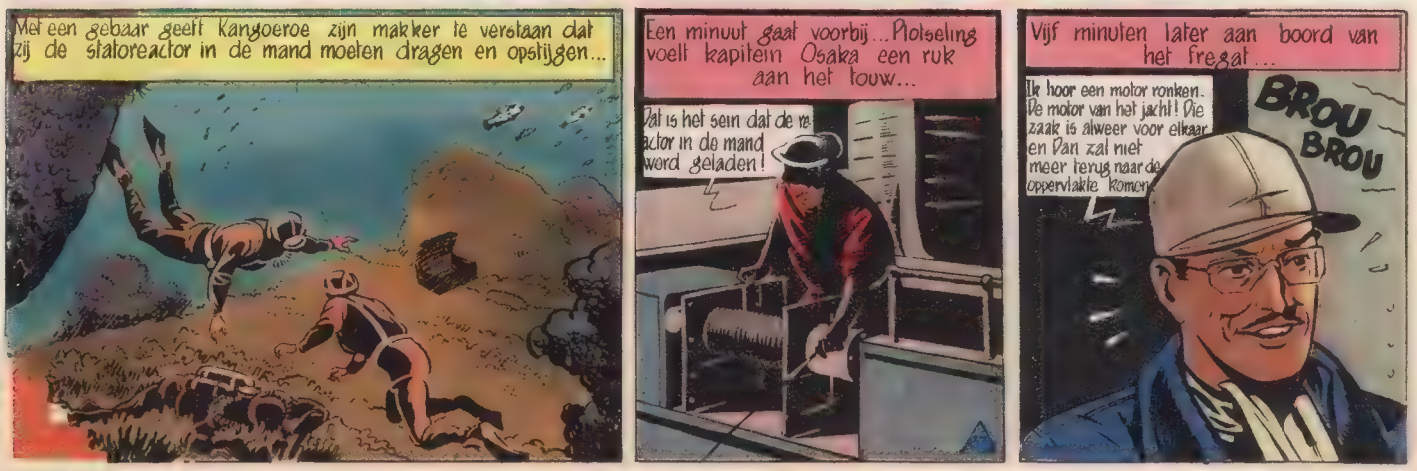

(Wordt voortgezet.)

De GEZANTEN VAN MARS

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

In aanwezigheid van Lambik zullen enkele experten de tekst van het geheimzinnig document ontcijferen. Intussen wordt er echter een pakje in de zaal gelegd...

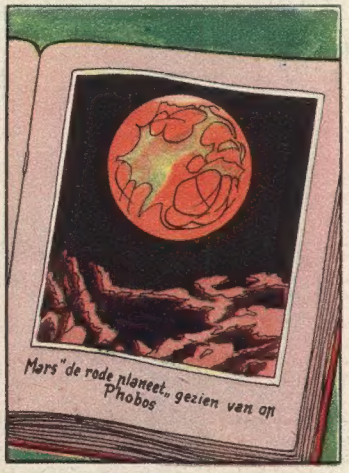

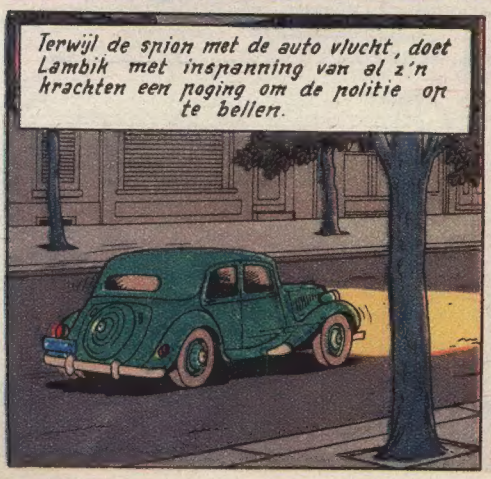

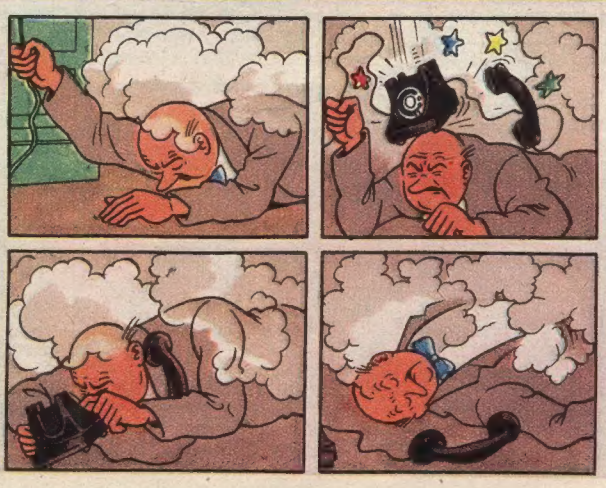

(Wordt vervolgd)

DE POST

LANGS DE EVENAAR TROK EEN ZWERVER

(Vervolg van blz. 15.)

DE plotselinge aanval had hen zodanig van streek gebracht dat ze spoedig afdropen.

— Er achter ! brulde Hans.

— Kolonel, de eer is gered, meer dan gered. Vlucht nu, vriend !

Maar Hans voelde zich één met het personage dat hij moest uitbeelden. Hij was kolonel Sacramento en dacht er niet aan te vluchten. Woest zwaaide hij met zijn sabel links en rechts en draafde steeds voort... Eindelijk keek hij achterom... Hij was alleen. Alleen in zijn prachtig uniform stond hij daar tegenover tweehonderd ruiters die woest over de Sierra galoppeerden. Zijn opstandelingen hadden hem niet kunnen volgen. Toen barstte hij uit in een homerische lach — misschien was dit slechts om z'n ontroering te verbergen — trok de uniform van de heroïeke kolonel Sacramento uit, bond er een zware steen aan en verdronk ze in een rivier... Hans was toen weer de eenvoudige zwerver.

Hans zelf vertelde me deze geschiedenis en deed me beloven ze nooit aan iemand te verklappen. Ik glimlachte een beetje ironisch, want ik wist dat die kerel een nogal vruchtbare verbeelding had. Twee jaar nadien echter moest ik voor mijn compagnie naar streken om de Evenaar en had de gelegenheid San Maximo te bezoeken.

— De stad is nu rustig, Mijnheer, zo zei de herbergier me op een avond, maar ze kende glorierijke, onvergetelijke uren. Dat was nog een tijd toen de Sacramentisten — en dat waren we allemaal — twintig duizend verraders op de vlucht joegen ! Wat 'n gevecht ! Santa Madre ! En wat een man, onze dappere kolonel Sacramento. Hij moest zijn heldenmoed met zijn leven betalen. Hij sneuvelde en nooit slaagde men er in zijn lijk terug te vinden... Maar dat is zijn portret. Deze foto werd genomen de vooravond van de slag, je vind ze in ieder huis van San Maximo.

Hij leidde me mee tot voor een portret omlijst met de nationale kleuren en een rouwkoets. Nieuwsgierig keek ik toe en zag, in het midden van een groepje officieren in operette-uniform, onze vriend Hans. Ik herkende hem aan zijn hoge gestalte, zijn ietwat dromerig-sarcastisch lachje dat steeds om z'n mondhoeken speelt. Hij stond daar zeer krijgshaftig op een sabel geleund en met de zelfzekerheid van de overwinnaar.

DE GROOTSTE WERELDBOL

DE grootste wereldbol werd onlangs in Amerika gebouwd te Wellerley (Massachusetts). Deze stalen bol heeft 28 voet diameter en weegt 24 ton ! Het ding kost 200.000 dollar (10 millioen Belgische frank), en is bestemd voor hoogstudenten.

EEN KIEKJE UIT ROME

Een trouwe Romeinse lezer stuurde ons uit de Eeuwige Stad een mooie foto, die hijzelf heeft gemaakt van twee typische Italiaanse carabiniers. Bravo, Guido Rinaldi ! Ik hoop nog vele mooie foto's van je te publiceren.

DE ZWARTE REEKS

OP enkele weken tijds verloor de internationale autorensport verschillende grote figuren. Eerst verongelukte Alberto ASCARI te Monza. Zijn vader was eveneens een autorenner en kwam om het leven tijdens een grote prijs van Frankrijk. Het tweede slachtoffer van de reeks was Bill VUKOVICH, een jaar jonger dan Ascari. Bill was de beroemdste Amerikaanse autorenner. Hij reed slechts éénmaal per jaar, vooral om zijn vrouw en kinderen niet te dikwijls aan het gevaar bloot te stellen hun echtgenoot en vader te verliezen. Hij kwam om het leven toen hij trachtte vier wagens te ontwijken die voor hem op elkaar waren gebotst. Het derde slachtoffer was Pierre LEVEGH, die op zo'n dramatische wijze verongelukte tijdens de 24 uren van Le Mans.

REMBRANDT ONTLEED

ER wordt momenteel in het Louvre een « Rembrandt » tentoonstelling gehouden. Een serie fotografische en radiografische studies naar 28 werken van Rembrandt of aan hem toegekend, worden in een zaal naast die waar de oorspronkelijke werken hangen, tentoongesteld. Op deze wijze kan men de evolutie volgen van Rembrandt's techniek, en het over elkaar heen tekenen van verschillende studies en de authenticiteit bestuderen van een doek. In 1952 werden dergelijke studies over het werk van Leonardo de Vinci in het Louvre tentoongesteld.

VLAAMSE FONOPLATEN

DE West-Vlaamse kunstenaars hebben het initiatief genomen een reeks van vijf fonoplaten, gewijd aan West-Vlaamse schrijvers op de markt te brengen.

Ziehier de stof die op deze vijf eerste platen zal worden behandeld : Plaat I : volledig gewijd aan werken van *Guido Gezelle* (keuze der werken toevertrouwd aan professor Dr Baur).

Plaat II : gewijd aan werken van *Rodenbach* (keuze opgedragen aan Dr Westerling) en H. Verriest (keuze door Dr Smeets).

Plaat III : werken van *Maurits Sabbe* (keuze door R. Brulez) en *O. K. De Laey* (keuze door Dries Devos).

Plaat IV : Deze is gewijd aan werken van *René De Clercq* (keuze door F. Verknocke) en van *Cyriel Verschaeve* (keuze door Dr Vandenbusche O. P.).

Plaat V : gewijd aan werken van *Stijn Streuvels* (keuze toevertrouwd aan A. Demedts).

WORTELEN ALS GESCHENK

OP weg naar Oeroendi zag koning Boudewijn een inlandse hut omringd door een kleine moestuin, die op een berghelling was aangelegd.

Hij deed de auto stoppen, steeg uit en bewonderde in deze moestuin verschillende soorten van Europese groenten als prei, sla, wortelen, bonen, enz. De Moehoetoe, eigenaar van de tuin, die zeer trots was op zijn klein domein, haastte zich enkele bosjes wortelen uit de grond te trekken en ze aan te bieden aan de Koning en zijn gevolg, die ze ter plaatse verorberden ! Als bewijs van dank fotografeerde de Koning de brave man omringd door vrouw en kinderen.

KUIFJE WENST JULLIE EEN PRETTIGE VACANTIE EN MAAKT VOOR DE HERFST EEN FANTASTISCHE PRIJSVRAAG KLAAR. BOVENDIEN WACHT JULLIE EEN SENSATIONELE VERRASSING !

Pat Rick heeft zich vermomd en laat zich doorgaan voor een cowboy zonder vaar, noch vrees...

PAT RICK EN MASS TICK *in*

Tijon

LEVE DE TWEELINGEN

VOOR enkele weken kwamen in het Hollands stadje Oirschot 350 tweelingpaartjes uit twaalf Europese landen in congres bijeen. De gemeente Oirschot heeft namelijk de meeste tweelingen van heel Nederland. Op 2.000 inwoners telt de gemeente Oirschot 63 tweelingparen, daar waar men in Europa gemiddeld op 80 geboorten één tweeling telt.

Onder deze tweelingen kwam een muzikaal paar voor uit München, dat in rococostuum een menuet uitvoerde. Zeer opgemerkt op dit congres werden de vier tweelingkinderen van de boerenfamilie Roefs, waarvan de jongsten 13 maanden en de oudsten 4 jaar zijn.

Eigenaardige vertalingen

VOOR een paar weken gaven wij in « De Postiljon » enkele voorbeelden van eigenaardige vertalingen. Onze lezeres L. Cuypers, van Berlaar bij Lier, citeert ons nog enkele eigenaardige vertalingen uit het Gentse waar nl. *Burchtstraat*, vertaald wordt door *rue de Bruges*, (wat in het Nederlands dan Brugsestraat zou moeten zijn). De *Donkersteeg*, die van de Koornmarkt naar Sint-Baafs loopt *rue du Paradis* heet, (ofte Paradijsstraat). De Gentse *Rode Lijvekensstraat* heet *rue des Filles de Dieu* in het Frans ! Misschien zijn er nog wel van die gebrekkige vertalingen, schrijft onze correspondente, ik zal het eens vragen aan mijn nonkel. Heb je dat reeds gedaan ?

DUSSELDORF mag werkelijk aanzien worden als een van de modernste steden van West-Duitsland. Wanneer je daar bepaalde telefoonnummers opbelt, krijg je automatisch allerlei inlichtingen, die je anders slechts na lang zoeken kunt vinden, namelijk : sport- en pronostiekuitslagen, de bioscoopprogramma's, de koers van de beurs, het weerbericht, keukenrecepten en theaterprogramma's. Ook kan men inlichtingen krijgen over geneesheren, apothekers, de toestand van de wegen, en zelfs een lievelingsplaatje aan de telefoon beluisteren

EEN SOEPBEEN VIEL UIT DE HEMEL

OP een broeikas van een Nederlandse groentekweker belandde dezer dagen met kracht een omvangrijk soepbeen. Het been brak een van de ruiten en maakte de kweker bijzonder boos. Hij zette zich tot rechtlijning denken en kwam tot de conclusie ,dat dit been uit een vliegtuig afkomstig moest zijn. Daarop verpakte de kweker het soepbeen zorgvuldig in houtwol en verzond het geheel aan de directie van de K. L. M. In een begeleidende brief wees hij de directie op het gevaar van uit vliegtuigen gedeponeerde soepbenen voor mensen, die ze toevallig op het hoofd mochten krijgen.

De K. L. M. heeft zich gehaast de getroffen kweker mede te delen, dat het, zowel op technische als op juridische gronden uitgesloten moet worden geacht, dat het soepbeen afkomstig is uit een van de « Vliegende Hollanders » !

NIEUWE VLIEGTUIGEN

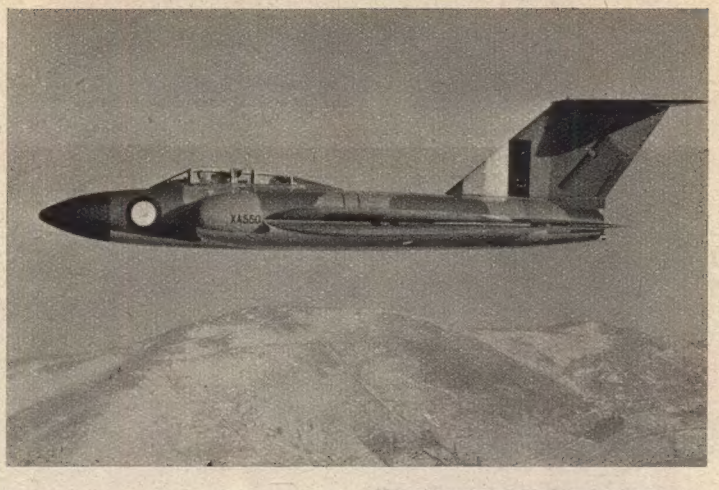

TE Parijs werden ter gelegenheid van het Luchtvaartsalon verschillende nieuwe vliegtuigen voorgesteld, ondermeer het Avro-vulcan (foto boven), bombardementsvliegtuig, de Gloster Javelin (foto onderaan), die bestuurd werd door Dickie Martin. Dit toestel mocht door het publiek alleen in volle vlucht bewonderd worden. Toeschouwers werden niet toegelaten in de omgeving van het vliegtuig.

De grote Engelse maatschappij Hawker Siddeley exposeerde o.a. een geleide raket (foto hiernaast), en een militair vliegtuig, dat speciaal werd gebouwd voor het opspeuren van duikboten.

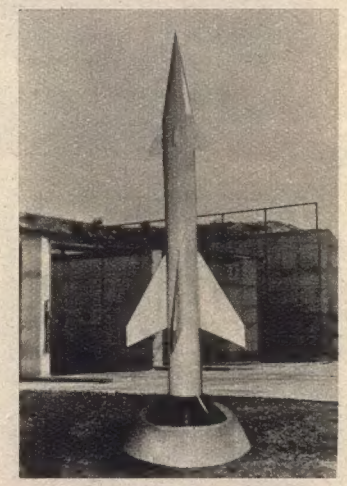

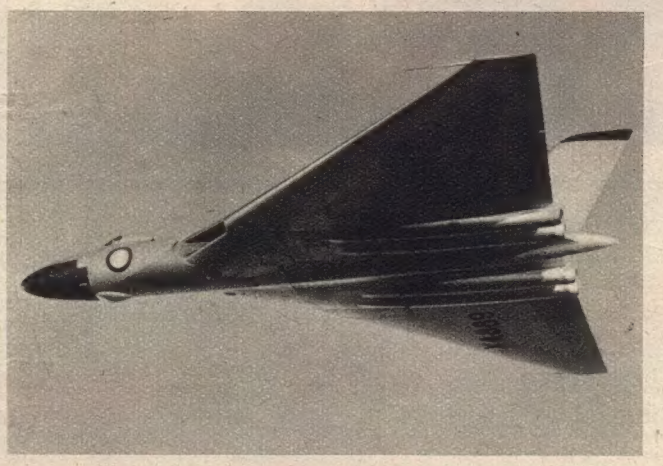

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

(Wordt voortgezet.)

DEELNEMINGSBON
FIE AAN ZEE
g van 15-7
-8-55

Kuifje en Haddock achtervolgen de motorboot, waarmee prof. Zonnebloem ontvoerd werd, per helicopter...

DE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

DE ZAAK ZONNEBLOEM

door HERGE

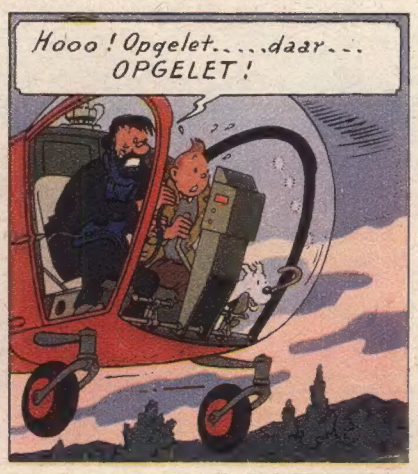

(Wordt voortgezet.